



ELIZABETH MARA

# NÁVRAT NA LIPTOV

VZRUŠUJÚCA CESTA DVOCH MLADÝCH LUDÍ ZA  
SPOLOČNÝM CIELOM

# NÁVRAT NA LIPTOV



ELIZABETH MARA

Elizabeth Mara

Návrat na Liptov

Vydavateľ: Elizabeth Mara

Zodpovedný redaktor: Tomáš Čačko

Jazyková redaktorka: Katarína Markovová

ISBN 978-80-973902-0-4

*Pre tých, ktorí nechcú vrátiť čas, aby ho využili inak,  
sú odhodlaní byť odvážni a milujú život.*



# 1. Kapitola

Čím ďalej, tým viac som bola presvedčená, že som to včera mala s tou rozlúčkou zabaliť skôr. Bol to ozaj „skvelý“ nápad lúčiť sa s priateľmi deň pred odchodom, navyše, keď ma čakala niekoľkohodinová cesta autom z Čiech na Slovensko.

*Bravo, Sandra!*

Posledné mesiace bolo toho na mňa viac než dost' a ja som netúžila po ničom viac, ako prísť konečne do svojho nového bytu, hodiť sa do postele a na pár hodín zabudnúť na celý svet. Mohlo by to vyjsť, keďže moja nová spolubývajúca má prísť až v pondelok, takže mám celý víkend na to, aby som sa vybalila a zabývala a, samozrejme, dospala minulú noc.

Ako mi tak kilometre ubiehali, začala som premýšľať. A keď žena začne premýšľať, neveští to nič dobré. Nikdy! Teda, aspoň v mojom prípade. Vážne. O tej novej spolubývajúcej, Emily, toho veľa neviem.

Našla som inzerát, v ktorom stálo: *Ak hľadáš byt, tak akurát od centra, nefajčíš, nehúliš, nedroguješ, nerobíš hluk, vieš čo je poriadok a nie si chlap, tak sa ozvi.*

V podstate na mňa všetko sedelo, aj cena bola celkom fajn, no keď sa to tak vezme, čo ak je to nejaká psychopatka? V telefóne pôsobila celkom normálne, ba až priateľsky, no možno to bolo len krytie a moje telo nájdu o pár týždňov zakošané niekde v lese. Krása. Takmer sedem hodín na ceste s vecami v kufri a nakoniec zistím, že je to masová vrahyňa... alebo chlap. Zrazu som pocítila nevoľnosť, v hlave sa mi rozsvietila kontrolka poplachu ako vždy, keď musím urobiť niečo, čoho sa bojím. To sa mimochodom stávalo často. Nie som veľmi spoločenský typ, skôr introvert, ktorý nemá rád zmeny a drží si pri tele len úzky okruh priateľov. No tentoraz som nemala na výber. Musela som odísť a snažiť sa zachrániť to, čo zo mňa ešte ostalo.

Moje paranoidné myšlienky prerušilo až vibrovanie mobilu. Na jednej strane som bola rada, že ma vytiahol z prílišného premýšľania, no keď som na rozsvietenom displeji uvidela namiesto zapnutej navigácie jeho meno, hneď mi skysol úsmev a zovrelo srdce. Zase *On!* Rýchlo som ho zrušila a pokračovala v ceste.

*Ach, život ma facká celkom rád a ja, namiesto toho, aby som si v živote našla nejaké pozitívum, zapracem si hlavu ďalšími a ďalšími fiktívnymi problémami. Toto je niečo, čo by som na sebe celkom rada zmenila. Jedna z mnohých vecí. Jednoducho so sebou musím niečo robiť a kedy je vhodnejšia chvíľa, ak nie teraz?*

Po nejakom čase, nie dlhom, som začala pociťovať hlad, tak som zastavila na najbližšej pumpe a s radosťou si vychutnala čerstvú bagetu... Teda, aspoň to písali na obale. Bola som príliš hladná na to, aby som frflala nad menu z benzínky. Popri vychutnávaní si gastronómického pumpa výberu ma opäť vyrušil mobil, tentokrát ma však nezachvátila panika. Bola to moja mama.

„Ahoj srdiečko, ako sa máš? Už si prišla? Aká bola cesta? Aký je byt? Máš kde parkovať? A čo spolubývajúca? Aké je mesto? Prečo neodpovedáš?“

Páni, kým na mňa chrlila spršku otázok, letmo som sa pozrela na hodinky, koľko hodín som vlastne cestovala, aby som toto všetko stihla. No ukázalo sa, že to len moja mama je netrpezlivá. Skoro ráno som jej písala správu, že už vyrážam z Prahy, aby bola pokojná. Ale mama je mama. Mám s ňou naozaj skvelý vzťah. Vždy som v nej mala oporu, mohla som sa jej zdôveriť so všetkým, čo som uznala za vhodné a ona ma vždy vypočula a poradila mi, no je až prehnane starostlivá. Keď som jej povedala, že sa sťahujem do iného mesta, to ešte dokázala predýchať, keďže to nebolo prvýkrát, kameň úrazu ale nastal, keď som jej oznámila, že tentoraz idem sama. Takmer mi dala zaracha. Tak som jej musela pripomenúť, že už dávno nemám desať, ale dvadsaťpäť, čo bol, ako sa ukázalo, silný argument. Bohu dík, inak by som teraz nesedela na pumpe s bagetou v ruke premýšľajúc nad svojím životom a nepočúvala prehnane veľa otázok od svojej milujúcej mamy.

„Mami, brzdi a dýchaj. Ešte som nedocestovala a dohodli sme sa, že ja ti zavolám, keď dorazím. Nemusíš sa báť,“ snažila som sa ju upokojiť, no hystéria zvíťazila.

„Prečo si ešte nedorazila? Mala si tam už dávno byť! Sú zlé cesty? Je veľa áut? Robíš si aj prestávky? Je nebezpečné jazdiť také dlhé trasy bez prestávky, môžeš dosť mikrosnánok. Jedla si niečo? Vieš, že keď si hladná, nesústrediš sa. A dúfam, že nevoláš za jazdy!“

*Dámy a páni, moja mama.*

„Mami, mami, vydrž, všetko je v poriadku. Idem opatrne a robím si prestávky na občerstvenie, neboj sa. Cesty sú dobré, nie je tu veľa áut, preto som vyrazila tak zavčasu. Idem plynulo a bezpečne, presne, ako si ma učila. A nie, teraz nešoférujem. Ved' vieš, že nevolávam za jazdy, sedím na pu... v reštaurácii a čakám na jedálny lístok.“

Okej, viem, že klamať mame sa nemá, ale keby vedela, že som zjedla niečo z pumpy, namiesto kvalitného jedla, bola by schopná docestovať za mnou a za uši ma dotiahnuť domov, kde by mi naložila porciu domáceho jedla, nehovoriac o prednáške á la *chceš si pokaziť žalúdok?* A to vážne nechcem. Takže, malá lož je vítaná.

„Keď dorazím, tak sa ti ozvem a všetko ti porozprávam.“ S malou dušičkou som dúfala, že ju to upokojí a predídem ďalším vyčerpávajúcim otázkam.

Po chvíli mlčania spustila o niečo pokojnejším hlasom:

„No dobre, ale naozaj choď opatrne a nezabudni sa mi ozvať. Lúbim ťa.“

„Aj ja teba mami, nezabudnem. Pá.“

„Pá.“

Fú, to by sme mali. Keď som vypínala mobil, všimla som si počet správ. Trinásť. A všetky od neho. Znova sa ma zmocnil odporný pocit, ako keď sa vám niekto snaží vyrvať srdce cez krk, no neodišla som preto, aby ma stále prenasledoval. Hodila som mobil do tašky, dojedla bagetu, nasadla do auta a za počúvania *Nightwish* som pokračovala v ceste.





## 2. Kapitola

Bolo krásne slnečné piatkové poludnie a ja som konečne dorazila do môjho nového domova. Liptov. Ani si neviem predstaviť krajšie miesto na nový začiatok. Je tu všetko, čo potrebujem. Krásna príroda, pokoj a v neposlednom rade, tu nie je *On*. Vystúpila som z auta a hneď ma ovanul čerstvý letný vietor. Nevedela som sa dočkať, až sa konečne zložím a trochu si oddýchnem.

Zobrala som si kabelku, prehodila si ju cez plece a krokom plným očakávaní som sa vybrala k paneláku. Zvonka pôsobil novým, veľmi moderným dojomom, čo mi imponovalo, keďže nemám rada gýč ani staré veci. Ku vchodu viedlo päť schodov, ktoré som ako vždy, brala po dvoch. Zazvonila som na zvonček a čakala. S Emily sme sa dohodli, že mi kľúče nechá u vrátnika, keďže príde až o pár dní.

Ozval sa starší mužský hlas:

„Áno?“

„Ehm, dobrý deň. Ja som Sandra, nová nájomníčka. Emily mi u vás mala nechať kľúče.“

Chvíľu bolo ticho, až som zneistela, no napokon pán prehovoril:

„Hej! Poďte,“ zašomral stroho.

Ozvalo sa pípnutie, ja som otvorila dvere a vošla dnu.

Za dverami sa rozprestierala krásna chodba, podlaha vyzerala, akoby po nej nikto nechodil, až som sa bála po nej stúpať. Rovno predou mnou stál výťah, ktorý na mňa pôsobil bezpečne, aj napriek mojej fóbie z výťahov. Hneď vedľa sa tiahlo schodisko, ktoré, mimochodom, určite využijem a napokon mi pohľad pristál na vrátnici po mojej pravej strane. Spoza okienka na mňa hľadel postarší muž, s ktorým som sa, predpokladám, pred chvíľou rozprávala a pôsobil trochu namožené. Asi som ho pri niečom vyrušila. Možno mal poobedňajšiu siestu, ktovie. So zdvihnutým obočím a pár vlasmi ulízanými do jednej strany vyzeral komicky. S prižmúrenými očami si ma premeral a ja som sa snažila potlačiť smiech.

Podišla som bližšie, aby som sa pozdravila.

„Dobrý deň, pane. Som Sandra. Teší ma.“

Mužovi sa nadvihol jeden kútik spolu s fúzikmi, ktoré si pestoval pod nosom, no nič nepovedal, len obišiel pult a zastavil sa predo mnou. Chvíľu sme na seba hľadeli a mne už bolo fakt dlho, možno z tej cesty. Predsa len, šoférovanie z Prahy do Liptovského Mikuláša človeka dokáže vyčerpať. Obzvlášť takého, ktorý na dlhé cesty nie je zvyknutý.

Starček preľaskol a napokon nastavil dľaň, v ktorej boli kľúče.

„Zdravím. Ja som Hugo. Som domovník. Emily mi o vás hovorila, nechala tu kľúče. Byt je na treťom poschodí, číslo trinásť. Výťah je hneď tu.“ Otočil sa a mávol rukou na výťah. „Ak by ste niečo potrebovali, som tu od šiestej do jednej a od tretej do desiatej hodiny. V časoch medzi, v rámci zachovania dobrých vzťahov, nebudete potrebovať nič.“

*Bože, už priam citím tie dobré vzťahy. Ale fajn, ráčim pána milostivého poslúchnuť.*

„Isteže. Ďakujem vám.“ Zobrala som si kľúče a prešla okolo neho smerom ku schodom, nebudem to predsa riskovať výťahom.

„A nerobte hluk!“ zakričal za mnou tesne po tom, ako som zašla za roh schodiska.

„Nebudem,“ uistila som ho a trielila preč.

A je to tu. Stála som pred dverami s kľúčmi v ruke, netrpezlivá som ich vsunula do zámku a otvorila. Vau. Vyzeralo to stokrát lepšie ako na fotkách v inzeráte. Vstúpila som do nádhernej, veľkej obývačky zariadenej v príjemnom modernom štýle. Televízor spolu s nástennou vitrínou boli zabudované v jednej z bielych stien, ktoré pôsobili dojmom, akoby ich práve vymaľovali. Pod ním ležala dlhá skrinka a zopár dekorácií, ktoré prezrádzali, že tu žije žena. Obývačku dopĺňal veľký gauč so stolíkom uprostred izby. Podlaha z tmavého dreva v kombinácii so svetlými stenami a vkusným nábytkom bytu dodávali šmrnc.

Hneď vedľa bola priechodná kuchyňa s jedálenským stolom, kde budem tráviť asi väčšinu svojho voľného času.

Prešla som do kúpeľne a pri pohľade na čistú svetlú dlážku, som sa reflexívne vyzula. Steny boli obložené o pár odtieňov tmavšími – hnedými kachličkami a bodové svetlá zo stropu dotvárali príjemnú atmosféru. Nebola tu síce vaňa, ale neprekážalo mi to, keďže mám radšej sprchový kút.

Vošla som do svojej novej izby a ostala som unesená. Po pravej strane stála veľká manželská posteľ, ktorá nevyzerala vôbec lacno, pri nej boli dva nočné stolíky z dubového dreva. Hneď oproti bola vstavaná skriňa, ktorú celú sama asi v živote nezapracem. So sebou som mala len minimum vecí, ktoré som si stihla v tom zhone pobaliť, ale ani doma v Bratislave som toho nemala zbytočne veľa. Tento byt je vážne skvelý. Je svieži, priestranný, ale hlavne, človek sa tu cíti ako doma.

Zbehla som si do auta po veci a pustila sa do vybaľovania. *Myslím, že sa mi tu bude páčiť. Škoda len, že tu nie je môj brat Marko. Páčilo by sa mu tu.*

Keď som sa ako-tak vybalila, napadlo mi, že mu byt aspoň odfotoím a zavolám mu, nech nemá obavy.

Zobrala som kabelku zo stoličky a lovila v nej mobil. S nechutťou som sa pozrela na displej, pretože som vedela, čo ma bude čakať. Jasné, štrnásť zmeškaných hovorov a ďalších päť správ... všetky od neho.

„Choď už do čerta!“ zakliala som nahlas.

Našla som v mobile bratovo číslo a zavolala. Zdvihol takmer okamžite.

„No konečne, už som sa bál, že si zablúdila,“ zatiahol spevavo.

Po nejakom čase som opäť mala úsmev na tvári. Už len to, že ho počujem mi dodávalo pokoj. S bratom sme si vždy výborne rozumeli. Tým, že sme nemali ideálne rodinné podmienky, sme si boli vždy oporou. Náš otec bol... No, ak sa to dá povedať slušne – vymenil by nás za fľašu vodky. Kým sme s ním ešte žili pod jednou strechou, bolo to peklo. Večné hádky, fyzické útoky a urážky boli na dennom poriadku. Nenávidela som ho za to, že mame ničil život. Iste, tiež som trpela, ale keď vám na niekom záleží, oveľa ťažšie zvládajte jeho trápenie ako svoje vlastné. Preto som bola šťastná, keď sa pred rokmi odhodlala ukončiť to a požiadala o rozvod. Vždy si síce našiel spôsob ako nám strpčiť život, no dýchalo sa nám

o čosi lepšie. Keď mi pred časom oznámili, že zomrel, necítila som nič. S bratom som sa o tom ne bavila, ale myslím, že bol na tom rovnako.

„Ahoj, tiež ťa rada počujem. Ja by som sa nestratila, už som dost veľká,“ prehodila som hrdo.

Začal sa nahlas smiať. Vedela som, na čo narážal, keďže mi na čele odjakživa svietila nálepka večne stratenej.

„No pardon, zabudol som, že pani samostatná sa už pár týždňov nestráca. Došla si tam s navigáciou?“ opýtal sa ma s dávkou irónie a ja som priam cítila ako čaká, kým poviem áno.

„Nie, pán premúdrený, neprišla som sem s navigáciou,“ odvrkla som podráždene a bola to pravda.

Potrebovala som dve. Skrátka som si nebola istá a úplne som nesúhlasila s tým, čo odo mňa tá pani v GPS chcela. Chvíľami som si dokonca myslela, že chce, aby som zablúdila, tak som použila ešte jednu v mobile, pre istotu. To už na mňa hovoril chlap. Neviem prečo, ale chlapov počúvam pri šoférovaní radšej ako ženy. Navyše na dôveryhodnosti jej nepridal ani fakt, že mi oznámila, že predo mnou je kolóna, hoci som v nej už dobrých šesť minút stála. *Fakt ďakujem!*

„Počkaj, počkaj, počkaj. Chceš mi povedať, že ty, Sandra, moja večne stratená malá sestrička, ktorá by netrafila do Disneylandu, ani keby ju viedlo sprievodné vozidlo, si trafila do cudzieho mesta, úplne bez navigácie?“

Ak môjho brata niečo nikdy neomrzí, tak sú to moje orientačné schopnosti, ktoré mi neustále vyhadzoval na oči.

A mne to parádne liezlo na nervy. Mal jediné šťastie, že ho mám tak rada.

Frustrované som vydýchla.

„Viac-menej. Radšej mi povedz, ako sa máš.“

„Som trochu unavený, ale dám sa dokopy a poobede mám tréning. Ako sa ti to tam vidí?“

Spokojne som sa usmiala a rozhladla sa po byte.

„Vyzerá to tu skvele. Byť je nádherný, prostredie tiež, jednoducho niečo úplne iné. Vybrala som si dobre.“

„To veľmi rád počujem a čo tamojší chlapi?“

*To si zo mňa snád' strieľa, alebo ma len chce bratsky vytočiť? Neviem.*

„Jediný chlap, ktorého som zatiaľ stihla stretnúť, bol náš domovník.“

„Hm, je sexi?“

Pri predstave na namosúreného Huga s pár pozostalými vlasmi prehodenými cez pol hlavy som potlačila smiech.

„Áno, tak v sedemdesiatych rokoch bol určite.“

To už nevydržal a obaja sme sa začali smiať. Ach, tak mi chýbal.

„Nieže mu zlomíš srdce.“

Viem, že ma chcel rozveseliť, toto bol presne jeho štýl už od detstva. Buď ma chránil, alebo sa ma snažil rozosmiať. Je to ten najlepší brat, akého si môžete priat'.

„Budem sa snažiť nezlomiť mu nič, ale človek nikdy nevie.“

Zrazu som počula pípanie v mobile upozorňujúce na prichádzajúci hovor. Pozrela som sa na displej a podskočila. Ben. Nemohla som sa dočkať, až sa mi ozve. Viem, obvykle by ľudia nemali mať také pocity pri svojich ex, ale on je výnimka. Láska bola síce preč, ale mala som ho veľmi rada, aj keď už len ako kamaráta. Som rada, že ho mám vo svojom živote a ešte radšej, že náš rozchod nenaštrbil naše priateľstvo. Vždy mi bol veľkou oporou a mohla som sa naňho vo všetkom spoľahnúť. Nehovoriac o tom, že práve on mi ponúkol prácu vo svojom hoteli po tom, ako som sa mu zdôverila, že sa sem chcem presťahovať. Preto som rada, že sa s ním môžem porozprávať ešte predtým, než pôjdem prvýkrát do novej práce.

„Práve mi volá Ben,“ oznámila som mu, „asi ohľadne práce, musím to zdvihnúť, ale som rada, že som ťa počula, braček. Dávaj na seba pozor a čoskoro sa ti ozvem.“

„Dobre, pozdrav ho a aj ty dávaj pozor. Mám ťa rád. Ahoj.“

„Aj ja teba, pá.“

Okamžite som prijala hovor od Bena.

„Ahoj, Ben.“

„No ahoj. Už si pricestovala? Aká bola cesta?“ opýtal sa ma so zvláštnou iskrou v hlase.

„Áno, už som tu. Cesta bola dobrá, trafila som sem ako nič,“ chcela som sa pochváliť.

„Vážne?“ zarazil sa, „neblúdila si?“

Bože, človek sa párkrát stratí a už sa to s ním vlečie celý život. Stavím sa, že keby som mu povedala, že som na prechode dávala prednosť yetimu, bol by menej skeptický. Prevrátila som očami a sťažka si vydýchla.

„Prevrátila si očami?!“

Dokonale ma poznal, až som sa musela pousmiať.

„Pozri, nemôžeš človeka súdiť na základe pár zakopnutí. Náhodou, to nebola taká zložitá cesta,“ povedala som rozhodne a spomenula si na modlenie k bohu pri asi dvadsiatom prepočítavaní od pani múdrej z navigácie.

„Zlatko moje, ja som ťa nikdy nesúdil, ale musíš chápať moje obavy, keď ide o tvoje orientačné schopnosti.“

*A fajn, otvorená vojna.*

„No, pardon pane, vymenujte mi jeden príklad, keď som ja zablúdila.“ S maličkou dušičkou som dúfala, že si na nič nespomenie, lebo pri väčšine nebol.

Odkášlal si.

„Kde mám začať?“ spustil, priam som cítila, ako si to vychutnával. Vyvalil na mňa asi všetky zakopnutia, ktorými som si za volantom prešla, a ktoré mal určite od môjho skvelého brata. Jasné, mohla som si myslieť, že v tom má prsty. Vždy sa na mne náramne bavili. Občas som mala pocit, že to robia naschvál.

„Povedala som jeden, Ben,“ poznamenala som namrzene.

Pri jeho úprimnom smiechu, ktorý som mala tak rada, mi ani nevadilo, že sa smeje na mne.

„Ale no tak, nehnevaj sa, vieš že milujem tvoje excesy.“

Pri slove *milujem* som trochu stuhla. Sú to už dva roky odkedy nie sme spolu, ale aj tak je divné to počuť od bývalého a asi vždy bude.

Radšej som sa snažila rýchlo zmeniť tému.

„Ty sa máš ako?“ opýtala som sa nenútene.

„Hm, meníš tému, fajn.“

*Sakra!* Opäť sa na mne zabával. Pri ňom bolo naozaj náročné niečo predstierať alebo tajiť.

„Mám sa skvele, lebo viem, že si konečne tu a dnes ťa uvidím. Pozývam ťa na večeru.“

Skoro mi zabehlo.

„Dnes?“ vyhrkla som šokovane.

Opäť sa rozosmial.

„Samozrejme. Alebo už máš dáke plány?“ opýtal sa s čosi menšou dávkou entuziazmu v hlase.

„Nie, nič nemám, len som rada, že mi vždy dáš všetko dopredu vedieť,“ utrúsila som ironicky.

*Sakra, sakra, sakra.* Mám za sebou niekoľkohodinovú cestu, nespala som viac ako tridsať hodín, som unavená a vyzerám strašne. Nemôže ma takto vidieť. Niežeby som sa mu hcela páčiť, to nie, ale je to človek a človek by človeka nemal vidieť v takomto stave. *Dokelu, čo mám robiť? Kde je moje druhé ja, keď ho potrebujem? No tak myslí, myslí!* Nuž, asi som premýšľala až príliš dlho, pretože moje myšlienkové pochody prerušilo jeho naliehanie.

„Ale no tak, myslel som, že by sme skočili niečo zjesť, pokecali by sme o živote, o práci. Aspoň nebudeš nervózna z prvého pracovného dňa.“ Ben vedel byť presvedčivý.

Asi má pravdu, naozaj by som niečo zjedla a navyše, rada ho uvidím. Okrem toho, pravdepodobne, by som aj tak len premýšľala a stresovala, čo je u mňa typické. Oveľa radšej budem s ním ako, no... Sama so sebou a svojimi myšlienkami.



„Máš pravdu, rada s tebou pôjdem a trochu vypnem.“

„Ani nevieš akú mám radosť, že ťa nemusím s tvojím láskavým dovolením unášať.“

Vypleštila som oči.

„Ono sa dá aj dobrovoľne uniesť?“ vyhrkla som neveriacky.

Znova sa zachechtal a veselo si povzdychol.

„Veľmi si mi chýbala. Vyzdvihnem ťa o ôsmej. Pošli mi tvoju adresu.“

„Platí, zatiaľ ahoj.“

„Ahoj.“

Hneď som mu poslala moju novú adresu, zavolala mame a rozhodla sa, že si niečo uvarím. Dostala som chuť na moje slávne špagety s kuracím mäsom a všetkým, čo chladnička ponúka. No a vzhľadom na to, že som práve prišla a jedlo v nej nebolo moje, musela som ísť nakúpiť. *Neznášam nakupovanie! Áno, som asi jediná žena, čo má pri slove nákupy smrť v očiach a hrču v krku. Jediné, po čom túžim, je dostať sa z bodu A do bodu B plynulo a rýchlo, ale tí ľudia. Je to skoro boj o holý život. Ale čo už, kto chce jesť, musí nakúpiť.*

Pozbierala som mobil, kabelku, kľúče, odvahu a hor sa do obchodu. Dúfam, že tam nikto nebude.

Keď som sa po hodine vrátila – niežeby to bolo tak ďaleko, obchod som mala na skok, to len moje modlitby neboli vyslyšané, nemala som energiu ani len vybalit' nákup. Obchod bol preľudnený, akoby si obyvateľstvo robilo zásoby pre ďalšie generácie. Bola som psychicky vyčerpaná, ale bolo sa treba spamätať.

Vybalila som nákup a pustila sa do varenia. Príprava tohto jedla netrvá dlho, čo vyhovuje môjmu žalúdku, ktorý už pár hodín poriadne nejedol. Som vskutku veľký gurmán a ešte väčší hladoš, čo ale na mne, našťastie, nie je nijako vidieť, pretože mám metabolizmus ako nekvalitná panvica – spáli všetko. To je jedna z vecí, ktorú na mne kamarátky neznášali. Večne hladná – večne štíhla.

Mala som ešte nejaký čas, pokým ma Ben vyzdvihne, tak som sa rozhodla, že sa vyberiem von trochu poprechádzať, aby som sa prebrala. Ak by som teraz zaspala, pravdepodobne by som nevstala, a ak by som aj vstala, vyzerala by som

horšie ako teraz. Čerstvý vzduch bude teda lepšou voľbou. Obliekla som si džínsy, červenú károvanú košeľu, moje obľúbené tenisky a vybehla von.

Bola polovica mája a sem na Liptov teplo ešte úplne nedorazilo, ale nevadilo mi to. Čerstvý vzduch, krásna zeleň a hlavne pokoj boli na nezaplatenie. Zapla som si iPod a v sprievode mojich obľúbených kapiel sa prechádzala mestom. Jemný vetrík sa mi pohrával s rozpustenými vlasmi a ja som si naplno užívala pocit slobody. Nemyslela som na nič a na nikoho, len si vychutnávala tú chvíľu. Dnes bolo naozaj krásne počasie. Slnko svietilo, čo využilo aj niekoľko ďalších ľudí, ktorí si sem prišli posedieť na kávu s priateľmi, osviežiť sa zmrzlinou, alebo to „dali“ na mňa a jednoducho chceli vypnúť.

Pozrela som na hodinky a s úžasom som zistila, že ubehli dve hodiny. Musela som sa poponáhľať domov, aby som sa pripravila na večer. Prefrčala som okolo Huga, ale nezabudla som sa pozdraviť – musím predsa udržiavať dobré vzťahy, a namierila si to ku schodisku. Schody som ako vždy, brala po dvoch. Keď máte meter osemdesiat, je to skoro povinnosť. Otvorila som dvere do bytu, rýchlo sa povyzliekala a zamierila do sprchy.

Pri rozhodovaní, čo si oblečiem, som veľa času nestránila. Nie som ten typ, čo trávi hodiny v šatníku alebo pred zrkadlom. Obliekla som si tmavomodré šaty, ktoré mi padali na kolená a ako prvé do ruky, doplnila ich béžovými balerínami a jemným náhrdelníkom so štvorlístkom, ktorý som dostala od Bena. Nosila som ho veľmi rada. Vlasy som si nechala rozpustené.

Mala som ešte polhodinu k dobru, tak som si v duchu tľapla. Zase načas. Neznášam, ak na mňa musí niekto čakať, som vždy dochvilná. Myslím si, že ak ľudia meškajú, je to prejav neúcty.

Prichystala som si kabelku, zapla televízor a čakala.

Bolo presne osem hodín, keď sa ozval zvonček. Bol tu takmer na sekundu presne.

„Prosím?“

„Dobrý večer, slečna Sandra, je tu nejaký Ben, mám ho pustiť?“ Hugo bol o čosi prívetivejší ako prvýkrát. Možno to boli len nervy z novej podnájomníčky a keď zistil, že nie som chodiace zlo, zmäkol.

„Dobrý večer, Hugo, áno prosím, pustite ho hore. Ďakujem.“

O pár sekúnd som už počula klopanie na dvere. Otvorila som a naskytl sa mi pohľad na dokonale vyzerajúceho urasteného chlapa. Ben bol typ muža, ktorý sa o seba staral. Bol dohľadka oholený, blond vlasy mal upravené, akoby práve prišiel od holiča, na sebe mal elegantné nohavice, v ktorých mal zakasanú čiernu košeľu. Vyzeral príťažlivo, až som si musela pripomenúť, že sme sa rozišli a nemala by som naňho takto zízať.

„Ach, vau, Sandra, vyzeráš skvele.“

Pousmiala som sa nad jeho reakciu, ktorá mi lichotila. Podišiel ku mne, aby ma objal.

„Vitaj Ben, ďakujem. Ani ty nie si na zahodenie,“ vrátila som mu kompliment a opätovala objatie. *Super, ešte aj pekne vonia. To mi robí naschvál.*

„Mám to brať ako flirt?“ predniesol a šibalsky sa usmial.

„Len zhodnocujem situáciu,“ snažila som sa znieť priateľsky, aby si to nevysvetlil le.

„Ani nevieš, ako rád ťa vidím,“ povedal mi pokojnejším hlasom. Hľadela som mu do očí a vedela, že to myslí vážne. Aj on mi chýbal, stretávali sme sa, no pochopiteľne, nie tak často, ako keď sme spolu chodili.

„Aj ja teba. Dáš si niečo na pitie predtým, než vyrazíme?“ Nemal to sem síce ďaleko, ale slušnosť káže ponúknuť hosta.

„Len vodu, ďakujem.“

„Hneď to bude, zatiaľ sa posad' a potom ti to tu poukážem.“

Prešiel za mnou do kuchyne, sadol si a mlčky na mňa hľadel.

Nedalo mi to:

„Čo je?“ opýtala som sa podozrieavo.

„Nič,“ prehodil a ďalej na mňa nežne hľadel.

„To je ženská odpoveď, Ben.“

Opäť na mňa vyceril tie jeho biele zuby.

„Len si vychutnávam túto chvíľu. Keď si mi povedala, že sem prídeš, nemohol som sa dočkať. Aj keď sme sa občas videli, bolo to málo. A potom som sa aj tak musel vrátiť sem a ty si ostala v Bratislave.“ Vstal zo stoličky a podišiel ku mne. „Teraz ťa mám tu.“

*Mám tá tu? Nepáči sa mi kam to smeruje. Musím rýchlo reagovať*

*Voda.*

Natiahla som ruku s pohárom vody, až som ho nedopatrením takmer obľiala.

„Páči sa, na zdravie,“ vyjachtala som zo seba a snažila sa zamaskovať rozpaky.

Vyzeral, že to pochopil, trochu cúvol a vzal si odo mňa pohár s vodou.

„Ďakujem ti,“ povedal a jemne sa na mňa usmial.

„Vďaka. Ukážem ti byt?“ povedala som a dúfala, že zmažem tú trápnu scénu.

„Budem rád.“

Ukázala som mu všetky izby, až na Emilinu, prirodzene. Ani mne by nebolo príjemné, keby mi niekto cudzí chodil do izby.

„Je to tu naozaj pekné, ale nemusela si si zháňať byt. Mohla si pokojne bývať u mňa,“ naposledy skúsil, či nezmením rozhodnutie. Navrhol mi, aby som bývala s ním, ale to by nebol úplne dobrý nápad, vzhľadom na to, čo sme spolu prežili. Bývali sme spolu, keď sme spolu chodili. Bolo to päť krásnych rokov, no bolo sa treba pohnúť ďalej.

„Ben, to sme už prebrali, nebolo by to vhodné,“ povedala som neobľomne.

Vážne sa mi nechcelo vracať k tomuto typu rozhovorov. Pozrel sa na mňa trochu nechápavo.

„Prečo? Veď už nie si s tým žiarlivým debilom,“ povedal ostrejším tónom a pri tej spomienke ma striaslo.

Ben si to všimol a ihneď podišiel ku mne, aby ma objal.

„Prepáč, nechcel som. Nikdy mi nebol sympatický.“

Ben nevedel celú pravdu. Vedela som, ako by reagoval a ja som mu nechcela vyrábať problémy. Vždy ma až prehnane ochraňoval a keby vedel pravdu, Erika by zabil.

„Viem, ale už je to za mnou. Poďme na tú večeru, zomieram od hladu.“

Nahnevaný výraz sa zmenil na úsmev.

„S najväčšou radosťou.“ Zobrala som si kabelku a vybrali sme sa k autu.